

شهادت از راه دور^۱

نویسنده: ریچارد دی فرید من^۲

مترجم: علیرضا قرجه‌لو^۳

مقدمه

به طور معمول، دیوان عالی خود را به عنوان مجرای ارائه پیشنهاد برای اصلاح قوانین فدرال می‌بیند. اخیراً لایحه‌ای برای کنگره ارائه شد تا تغییرات وسیعی در قوانین فدرال که در خصوص شیوه ارائه شهادت در محاکمات کیفری می‌باشد، صورت پذیرد. این اصلاح و پیشنهادها، مجاز می‌دارد که در محاکمه و در شرایط محدودی، شهادت شاهد به طور همزمان از یک مکان دور، در عین اینکه تصویرش از طریق یک ارتباط ویدیویی پخش

1. Remote Testimony.

۲. دکترای حقوق از دانشگاه هاروارد.

۳. دانشجوی دکترای حقوق جزا و جرم‌شناسی دانشگاه شهید بهشتی. (a_gharacheloo@sbu.ac.ir)
مقاله فوق ترجمه و تلخیصی از متن اصلی می‌باشد.

منبع مقاله:

می‌شود، ارائه گردد. به نظر می‌آید که تعداد زیادی از دادگاه‌ها از اینکه این اصلاح و پیشنهاد ممکن است حق مواجهه متهم با شهود را نقض کند، در هراسند. در این مقاله در صدد هستیم تا خطرات شهادت از راه دور را در پرونده‌های کیفری - با ارجاع به اصلاحات پیشنهادی - بیان کنیم. من اعتقاد دارم که دادگاه‌ها در خصوص تردید نسبت به رعایت حق اساسی «مواجهه» که با شهادت از راه دور مورد خدشه قرار می‌گیرد، محق می‌باشند. هرچند «شهادت از راه دور» در شرایطی به طور بالقوه، اجرای عدالت را بهبود می‌بخشد، با این وجود، دادگاه‌های عالی نباید با انتقادات خود باعث از بین رفتن صورت مسئله شوند. در مقابل، مقنن باید نسبت به این مسأله تجدید نظر کند و احتیاطات بیشتری در وضع اصلاحات به کار برد.

۱. حق مواجهه^۱ و قوانین آئین دادرسی کیفری

در یک نظر آمده است که: «این روش حقوق رومی - ژرمنی نیست که کسی را به کام مرگ بسپارد، قبل از اینکه وی (متهم) با شاکی چهره به چهره شود و نسبت به اتهام وارد پاسخ دهد». در سیستم حقوقی ما، «شهادت شاهد دادستانی»، باید تحت شرایط خاصی ارائه شود. شهادت او باید با قسم همراه باشد و در حالی که متهم حضور دارد، از شاهد «سوالات متقابل»^۲ پرسیده شود. اصطلاح «مواجهه چهره به چهره»، در قوانین زیادی از حقوق انگلیس، در قرن ۱۶ تکرار شده است. البته حقوق کامن لا تصدیق می‌کند که شرط مواجهه در برخی اوضاع و احوال، نمی‌تواند به طور معقولی در پرونده‌ها اجرا شود. برای مثال شاهد ممکن است قبل از محاکمه بمیرد یا مریض شود. بنابراین قانون اجازه می‌دهد که شهادت شاهد در زمانی که وی قادر به حضور در دادگاه نیست، از طریق «ورقه

1. Confrontation Clause.

2. Cross-Examination.

استشهادیه^۱ صورت گیرد.

قانون آئین دادرسی فدرال، امکان جمع این دو را ممکن ساخته است. یعنی هم در شرایطی ممکن است شاهد از طریق «ورقه استشهادیه» شهادت دهد و هم اینکه شاهد از جانب متهم، تحت سؤالات متقابل قرار گیرد. البته این امر فقط در شرایط استثنایی ممکن است. در ماده ۲۶ قانون آئین دادرسی کیفری فدرال، راجع به آن آمده: «در همه محاکمات، شهادت شاهد باید به طور شفاهی در دادگاه علنی صورت گیرد، مگر در شرایطی که به موجب قوانین کنگره یا قوانین ادله فدرال یا دیگر قوانین دیوان عالی، شهادت حضوری مستثنی شده باشد».

II. طرح شورای قضایی

در صورتی که واقعاً شاهد نتواند در دادگاه حاضر شود و قانون نیز شهادت غیرحضوری او را مجاز کند، شهادت او از طریق پخش ویدئویی صورت می‌پذیرد. پس فناوری این امر را مقدور ساخته که شاهد بدون حضور فیزیکی در دادگاه شهادت بدهد و متعاقباً در مورد او سؤالات متقابل صورت پذیرد. همچنان که در شهادت کتبی سنتی نیز که شاهد در دادگاه حضور پیدا نمی‌کرد، این امر صورت می‌گرفت.

منافع روشنی برای سیستمی که چنین شهادتی را اجازه می‌دهد، وجود دارد. در واقع «شهادت ویدئویی از راه دور»، دارای فوایدی است که «شهادت کتبی از راه دور»، ندارد. شهادت ویدئویی از راه دور، به طور واضح بر روش‌های سنتی شهادت کتبی از راه دور، برتری‌هایی دارد که این برتری صرفاً سرعت بالای ثبت اظهارات در روش ویدئویی، نیست. شهادت کتبی نیز می‌تواند توسط ابزارهای سمعی و بصری ثبت و ارائه شود و به عنوان یک دلیل علیه متهم به کار رود. با این وجود، دو فایده وجود دارد که شهادت ویدئویی از راه

۱. در مواقعی به جهت بیماری یا مانند آن، شاهد قادر به حضور در دادگاه نیست. در چنین حالتی متهم به بیمارستان می‌رود و به طور کتبی شهادت شاهد را اخذ می‌کند که به آن «ورقه استشهادیه» (Deposition) می‌گویند.

دور راه، بر شهادت کتبی برتری می‌دهد. اول اینکه شهادت ویدئویی از راه دور، دارای این کارایی است که وکیل یا متهم، می‌توانند شاهد را ببینند و شاهد نیز می‌تواند آنها را ببیند و همین‌طور صدای یکدیگر را بشنوند. دوم اینکه شهادت ویدئویی از راه دور، دارای یک فایده زمانی است. به این نحو که شهادت می‌تواند در طول محاکمه اخذ شود و ضرورتی ندارد که قبل از محاکمه ضبط یا نوشته شود. هر چند شهادت کتبی از راه دور نیز، به طور تئوریک می‌تواند در طول محاکمه اخذ شود؛ ولی به دلیل ایجاد وقفه، معمولاً قبل از محاکمه گرفته می‌شود.

با توجه به این فواید، کمیته مشورتی پیش‌نویسی را تهیه کرد - که توسط «کمیته قواعد رویه‌ای و دادرسی» و «شورای قضایی ایالات متحده» تأیید شد - تا ماده ۲۶ فعلی را به نحو ذیل تغییر دهد:

قاعده ۲۶. اخذ شهادت

(a) به طور کل، در هر محاکمه، شهادت شهود باید در دادگاه علنی اخذ شود؛ مگر اینکه به نحو دیگری توسط قوانین یا قواعد، مقرر شده باشد.

(b) پخش شهادت از یک مکان متفاوت

به منظور حفظ منافع عدالت، دادگاه ممکن است مجاز کند که «ارائه ویدئویی دو منظوره»^۱ در دادگاه علنی، نسبت به شهادی که در مکان دیگری از دادگاه می‌باشد، صورت گیرد اگر:

(۱) طرفی که درخواست چنین شهادتی را کرده، بتواند شرایط استثنایی این امر را ثابت کند.

(۲) برای چنین نوع ارائه و سلامت آن در پخش، تضمین‌های مناسب وجود داشته باشد.

۱. منظور از این روش (Two-Way Video) این است که همزمان شاهد و افراد حاضر در دادگاه بتوانند یکدیگر را ببینند.

(۳) شاهد در معنایی که قانون ادله فدرال ((۵) - (۴) (a) ۸۰۴) عنوان می‌دارد، در دسترس برای حضور در دادگاه نباشد.

دادگاه عالی، نحوه بیان بخش a را که منتهی به شفاف نمودن قوانین فعلی می‌شد، تأیید نمود، اما از تأیید بخش b که برای شهادت از راه دور، شرط نهاده بود، خودداری کرد. به جهت چند نگرانی که دیوان عالی داشت، این طرح (بخش a و b) از موضوع اصلی خود منحرف شد. بخش سوم این مقاله به این موضوع اختصاص دارد و در بخش سوم، این نتیجه بدست می‌آید که دادگاه عالی در بیان عدم توجه قانون به شرط مواجهه، راه درستی را پیموده است. در واقع، متهم باید وقتی که شاهد از راه دور شهادت می‌دهد، حق حضور فیزیکی را داشته باشد.

بخش IV این مقاله نیز راجع به معیار «در دسترس نبودن» شاهد بحث می‌کند و اینکه چه تعریفی برای این معیار به کار می‌رود. بخش V به مسائل فنی بیشتری اشاره دارد و این نتیجه حاصل می‌شود که «بخش دو منظوره»، یک روش صحیحی است و شرایط آن باید معین گردد. بخش VI نیز به طور خلاصه، تفاوت اساسی زمانی که شهادت از راه دور توسط متهم و نه دادستان درخواست می‌شود را، بررسی می‌کند.

به نظر، کنگره نباید بند b ماده ۲۶ قانون پیشنهادی را، به صورتی که توسط شورای قضایی پیشنهاد شده تصویب کند. کمیته مشورتی باید با بررسی مجدد موضوع، یک طرح تجدید نظر شده را ارائه کند که این دادرسی در شرایط مناسبی مورد استفاده قرار گیرد.

۱۱. مواجهه شاهد و متهم، چهره به چهره

دو موضوع مفروض است. اول اینکه شاهد برای شهادت در دادگاه، در دسترس نیست. دوم اینکه، بخش شهادت از طریق یک ویدئوی دو منظوره که شهود و افراد دادگاه همدیگر را می‌بینند، صورت می‌گیرد. با وجود این دو فرض، هنوز هم می‌توان مدعی عدم مواجهه شد؟

در اینجا مشکل اصلی، کاهش امکان دیدن رفتار شاهد (اینکه در حالت التهاب یا با اعتماد به نفس به ارائه شهادت می‌پردازد) توسط مجریان عدالت نیست. همچنان که در شهادت کتبی نیز این امکان وجود نداشت.

بنا به برتری‌هایی که روش شهادت ویدئویی راه دور، بر شهادت کتبی از راه دور دارد؛ کمیته مشورتی در مورد پخش الکترونیکی شهادت می‌گوید: « این روش در اغلب موارد، مافوق دیگر شهادت‌هایی است که حتی در دادگاه صورت می‌گیرد». اما به هر ترتیب، شهادت از راه دور همچنان فاقد عنصر یکپارچگی شهادت زنده و حتی شهادت کتبی است. یعنی در «شهادت یکپارچه زنده» (شهادت با حضور فیزیکی)، حضور متهم و وکیل در همان اتاقی که شاهد حضور دارد، احساس می‌شود.

در روش پخش ویدئویی دو منظوره، همچنان دو ایراد قابل بحث است؛ اول اینکه حتی در این روش نیز، احساس مواجهه کاهش می‌یابد. دوم اینکه ممکن است این مسأله مطرح شود که وکیل متهم در انجام سوالات متقابل، نسبت به شاهدهی که حضور فیزیکی ندارد و چه بسا تصویر و صدایش نیز با وقفه پخش می‌شود، نمی‌تواند به شکل درستی عمل کند. البته باید توجه داشت هر کدام از این ایرادات، قابل توجیه می‌باشند. یعنی در یک جهت، هرچند پخش الکترونیکی به همان میزان حضور فیزیکی در دادگاه، دارای اثر نیست؛ ولی می‌تواند یک دریافت بصری و سمعی را از شاهد و متهم، نسبت به یکدیگر به دست دهد. در ضمن، حتی با فرض اینکه شاهد نمی‌تواند به دادگاه برده شود، جایگزین دیگری قابل دسترسی می‌باشد و آن بردن متهم و وکیل او به نزد شاهد است.

برای مثال، با فرض اینکه شاهد به لحاظ فیزیکی در وضعیتی نیست که به دادگاه بیاید، شاهد می‌تواند از بیمارستان شهر مربوطه (در صورتی که در بیمارستان بستری باشد) شهادت دهد. متهم نیز می‌تواند از او بخواهد که چهره به چهره شهادت دهد و این درخواست متهم بنا بر رویه، باید مورد احترام قرار گیرد (یعنی متهم به بیمارستان مربوطه

برود و حضوری با شاهد روبرو شود). همچنین وکیل می‌تواند، شخصاً شاهد را مورد سؤالات متقابل قرار دهد. با این عقیده که سؤالات متقابل حضوری، دارای آنچنان اثر متفاوتی است که ارزش مسافرت را برای وکیل دارد.

اگر متهم و وکیل وی، بخواهند در نزد شاهد حاضر شوند، باید به آنها چنین اجازه‌ای داده شود، همچنان که آنها به اخذ شهادت کتبی از راه دور، مجاز هستند، در صورتی که بخواهیم برای چنین درخواستی از جانب متهم و وکیل، استثنا بگذاریم، باید صرفاً برای پرونده‌های خاصی که امکان حضور متهم و وکیل در اتاق شاهد نیست، باشد. نظیر چنین پرونده‌هایی، مواردی هست که متهم و شاهد، هر دو مریض‌اند و نمی‌توانند مسافرت کنند یا شاهد در یک کشور خارجی است و متهم نیز بازداشت می‌باشد و صرفاً برای جلسه دادگاه از بازداشتگاه بیرون آمده و نمی‌تواند نزد شاهد برود و شاهد نیز تمایلی به مسافرت به آمریکا را ندارد. به نظر می‌رسد، در حالت‌هایی مانند حالت اخیر که پخش الکترونیکی شهادت، تنها راه شهادت دادن می‌باشد و این شکل از شهادت نیز ما را اقناع نمی‌کند، مشکل هنوز باقی مانده است. از طرف دیگر، بر فرض اینکه قرن‌ها در سیستم ما، شهادت به شکل واقعی و چهره به چهره صورت می‌گرفته، در عدول از این نوع شهادت و گرایش به شهادت از راه دور، کم میلی وجود دارد. در پرونده کریگ،^۱ دادگاه نظر داد که با توجه به آسیب‌دیدگی طفل، او می‌تواند بوسیله یک تلویزیون مدار بسته،^۲ از اتاق دیگری شهادت بدهد. دادگاه قبول کرد که قاضی و متهم به طور الکترونیکی با وکیل، ارتباط پیدا کنند و اجازه داد که همه افراد حاضر در دادگاه، شاهد را ببینند. اما اجازه دیدن افراد داخل دادگاه را به شاهد نداد. در واقع این یک استثنا است که به جهت آسیب‌پذیری طفل از دیدن صحنه دادگاه، مجاز گردید و نباید به سایر موارد تسری یابد. مسأله دیگر این است که هم حق و

1. Craig.

2. Closed-Circuit Television.

هم وظیفه متهم می‌باشد که در هنگام دادرسی در جلسه دادگاه، حضور فیزیکی داشته باشند. حال در صورتی که وی را مجاز کنیم که برای مواجهه حضوری نزد شاهد برود، این حق و وظیفه (حق حضور در دادگاه) چگونه حاصل خواهد شد؟

اگر متهم و وکیل، خارج از دادگاه در نزد شاهد حضور دارند و متعاقباً شهادت از طریق نوار ویدئویی صورت می‌گیرد (یعنی به جای پخش مستقیم، سخنان شاهد ضبط شود)، در اینجا ما یک شهادت کتبی معمولی داریم. این امر، یعنی ضبط سخنان شاهد اگر پیش از محاکمه صورت گیرد، هیچ خللی به حق حضور فیزیکی متهم در جلسه دادرسی وارد نمی‌آورد؛ زیرا متهم و وکیل او می‌توانند بعد از اخذ شهادت به دادگاه بروند. متهم و وکیل نمی‌توانند در زمان جلسه دادگاه، در نزد شاهد از وی درخواست شهادت الکترونیکی کنند؛ زیرا در آن زمان متهم باید در دادگاه حاضر باشد. اما در صورتی که متهم پافشاری کند که وی و وکیلش باید در محل شهادت حضور یابند، دادگاه می‌تواند به متهم بگوید:

«اگر شما و وکیلان می‌خواهید که در اتاق شاهد و خارج از دادگاه باشید، می‌توانید این کار را انجام دهید؛ اما این کار (اخذ شهادت شاهد) باید قبل از محاکمه صورت گیرد. اگر شما مانند دادستان مایل باشید شهادت در طی محاکمه اخذ شود، لزوماً این کار باید از طریق پخش الکترونیکی صورت گیرد و باید در آن زمان در دادگاه حاضر باشید». به هر ترتیب، متهم باید در دادگاه حاضر شود و اگر می‌خواهد هم در دادگاه حاضر باشد و هم شهادت را حضوری اخذ کند، اخذ شهادت باید قبل از تشکیل جلسه دادگاه باشد.

۱۷. در دسترس نبودن شاهد^۱

سؤال این است که در چه شرایطی، شاهد دادستانی مجاز به شهادت از راه دور می‌باشد؟ این امر واضح است که اگر شاهد دادستانی می‌تواند به طور زنده در دادگاه و به روش سنتی شهادت دهد، باید به این نحو عمل کند. شماره ۱ از بند b قانون اصلاحی

شورای قضایی «اوضاع و احوال استثنایی» را برای شهادت از راه دور مقرر می‌کند و شماره ۳ بند b مقرر می‌دارد که شاهد بایستی در زمان ارائه شهادت در دسترس نباشد. به طور خاص، نظر به مبهم بودن عبارت «شرایط استثنایی» من حدس می‌زنم که این قانون با مسائل و مشکلاتی روبرو شود.

به موجب قاعده (۴) (a) ۸۰۴، در صورتی که فردی دچار مرگ یا بیماری روانی یا جسمی یا ناتوانی باشد و نتواند حضور یابد یا نتواند شهادت دهد، وی از نظر قانون در دسترس نیست تا به ارائه شهادت بپردازد. البته گنجاندن این قاعده به مقرر مرتب با شهادت از راه دور، سه مسأله را مطرح می‌کند:

اول اینکه ارجاع به مرگ، درست نیست. این قاعده، مرتبط با پذیرش اظهاراتی است که قبل از محاکمه ارائه شده و اگر فرد در زمان محاکمه مرده باشد، واضح است که او غیرقابل دسترس فرض می‌شود. ماده ۲۶ نیز اشاره به شهادت همزمان دارد. مطمئناً منظور کمیته مشورتی این نبوده که جسد می‌تواند شهادت دهد.

دوم اینکه عبارت «نمی‌تواند حضور یابد یا نمی‌تواند شهادت دهد» نادرست تنظیم شده است. زیرا اگر شاهد قادر به شهادت دادن نیست، به این جهت است که وی نمی‌تواند در دادگاه حاضر شود. پس قانون به درستی تدوین نگشته است.

البته این عبارت به نحو دیگری نیز قابل تفسیر است. به این نحو که وقتی شاهدی قادر به ارائه شهادت در زمان محاکمه است و می‌تواند در دادگاه حضور یابد، آیا این امکان وجود دارد که در مورد او فرض نمود که قادر به ارائه شهادت در دادگاه نیست؟ فرض کنید یک شاهد بزرگسال، مدعی عارضه روانی است که هر چند او را ناتوان از سفر به شهر مربوطه و حضور در دادگاه نکرده، اما برای او آزار دهنده است که در دادگاه حاضر شده و شهادت بدهد و برای او مناسب‌تر است که از راه دور شهادت بدهد. دادستان می‌تواند به شکل دیگری به ارائه موضوع و اعتراض به حضور فیزیکی شاهد بپردازد. به این شکل که

هر چند شاهد، قادر به حضور در محاکمه و شهادت می‌باشد، اما او «قادر به شهادت در محل محاکمه» نیست.

سوم اینکه دقت زیادی باید در استناد به «ناتوانی روانی» صورت گیرد. ممکن است ناتوانی روانی در زمان محاکمه به طور مؤثری مانع ارائه شهادت به طور حضوری شود و آنقدر مهم باشد که شهادت قبل از دادگاه او، پذیرفته شود. به طور خاص، برخی مشکلات از جمله ترس از پرواز، ممکن است مانع ارائه شهادت حضوری شود. همچنین یک شاهد ممکن است به شهادت حضوری اعتراض کند. زیرا در عین اینکه می‌تواند به دادگاه مسافرت کند، او قادر به شهادت در آنجا نیست؛ زیرا توانایی مواجهه با متهم را، به دلیل «بیماری ترس از اماکن باز و عمومی»^۱ (از جمله دادگاه) ندارد.

به طور خلاصه، طرح‌های پیشنهادی شورای قضایی یک رویکرد تأسف باری را با گنجاندن بخشهایی از قواعد ادله فدرال اتخاذ کرده است. اتخاذ یک تفسیر درست نسبت به قاعده ۸۰۴، امری مناسب است. در عین حال، یک قانون دادرسی کیفری که شهادت از راه دور را مجاز می‌کند، نیازمند معیار عدم دسترسی است. اینکه دادستان توانایی تدارک شهادت زنده را در دادگاه ندارد، یکی از معیارهای عدم دسترسی می‌باشد. در ضمن، بیماری یا ناتوانی شاهد ممکن است منجر به شهادت از راه دور شود. اما باید توجه داشت که در مجاز نمودن شهادت از راه دور به جهت بیماری روانی، باید دقت به کار برد.

۷. پخش دو منظوره^۲ و دیگر استانداردهای کیفیت

با فرض اینکه شاهد برای شهادت در دادگاه در دسترس نیست، یا دادستان مایل به پخش شهادت از راه دور است و همچنین در حالتی که متهم و وکیل از کسب شهادت کتبی از طریق مسافرت به محل شاهد، خودداری می‌کنند؛ در چنین حالت‌هایی مصادیق مناسبی برای ارائه شهادت از راه دور مطرح می‌گردد. اما این پخش از راه دور، باید به یک

1. Agoraphobia.

2. Two-Way Transmission.

روش اقتناع‌کننده‌ای صورت گیرد.

در طرح اصلاحی، کمیته مشورتی از تعیین استانداردهای فنی برای پخش شهادت از راه دور خودداری کرد. اما من استدلال می‌کنم که قاعده حاکم بر شهادت از راه دور، باید در سه ردیف بر شمرده شود. طرح اصلاحی تنها یک جنبه را بیان می‌کند و باقی شرایط را به یک شرط مبهم که همان «تضمین‌هایی برای پخش» می‌باشد، وامی‌گذارد.

- پخش دو منظوره

یکی از معیارهای پذیرش شهادت از راه دور این است که پخش ویدئویی باید دو منظوره باشد. این شیوه به طور کامل مناسب است: در یک پخش ویدئویی یک طرفه، شاهد، توسط حاضران در دادگاه دیده می‌شود، اما او نمی‌تواند آنها را ببیند. فرض بر این است که این روش ناکافی است. در پرونده ماری‌لند علیه کریگ^۱، دیوان عالی روش پخش یک طرفه را برای شاهد طفل، پذیرفت. اما به همان دلایلی که فوقاً گفته شد، این پرونده در اندازه محدود خودش مفید می‌باشد و نه بیشتر.

شرطی که قاعده مواجهه بر آن مبتنی است، محق بودن متهم برای روبرو شدن با شاهد، به شکل چهره به چهره می‌باشد. بر خلاف پخش یک طرفه، در پخش دو منظوره، مواجهه حاصل می‌شود.

- شفافیت و وضوح پخش

به منظور حصول اقتناع، پخش باید واضح باشد. شرکت کنندگان در دعوا، باید قادر باشند تا شاهد را به وضوح ببینند و صدای او را بشنوند. شاهد نیز باید بتواند به وضوح قاضی، هیأت منصفه، وکیل و متهم را ببیند و صدای آنها را بشنود. کمیته مشورتی برخی از این شرایط را، در اخطار خود متذکر شده است، اما متن اصلاحیه بیانگر شرط «وضوح» نبوده است.

در پیش‌نویس اصلاح شده، این شرط باید مقرر شود. در ضمن در «وضوح» نباید به سطح پایینی از فناوری اکتفا نمود.

- هدایت و راهنمایی

با فرض اینکه حتی در پخش دو منظوره نیز، صرفاً چهره شاهد دیده می‌شود و کل اتاق او قابل رؤیت نیست؛ ممکن است شاهد برای بیان مطالبش توسط فرد دیگری راهنمایی شود (که امری خلاف قانون است). هرچند هدایت شاهد در برخی موارد مناسب می‌باشد. برای مثال اگر شاهد یک طفل یا فرد دیگری است که نیاز به فهم عبارات دادگاه دارد و یا به دلیل عدم آشنایی با زبان آنها نیاز به کمک دارد، در این حالت، راهنمایی فرد ثالث ضروری است. بنابراین، در این قاعده باید مقرر کرد که هر هدایتی باید برای دادگاه عرضه شود؛ به نحوی که دادگاه بتواند تصمیم بگیرد که آیا این راهنمایی ضروری است یا نه و همچنین لازم است هیأت منصفه نیز به طور کامل از آن آگاهی یابد.

۷۱. شهود متهم

تا به این قسمت، تمرکز اصلی بر روی استفاده از پخش ویدئویی برای «شاهد دادستانی» بود. اما پخش ویدئویی ممکن است برای شاهد متهم، مورد استفاده قرار گیرد. این دو وضعیت، قرینه یکدیگر نیستند. در واقع، سیستم عدالت جزائی، مملو از نامتقارنات است. در اینجا به طور واضح، تنها متهم دارای حق مواجهه است. بعلاوه جز در صورتی که دادستان، جرم متهم را فراتر از شک معقول ثابت می‌کند، در حالت دیگر، متهم باید تبرئه شود. ضمناً، به طور معمول دادستان امکانات و منابع بیشتری نسبت به متهم برای ارائه شهادت از راه دور دارد. بنابراین، مناسب نیست که فرض کنیم، همان استانداردها باید برای شاهد متهم نیز رعایت شود.

در دو جهت، قاعده‌ای که شهادت از راه دور را مقرر می‌کند، باید برای چنین شهادتی (شهادت شاهد متهم از راه دور) نسبت به حالتی که شاهد توسط دادستان دعوت می‌شود،

پذیراتر باشد.^۱ اول اینکه، هر چند بهتر است که شهادت شاهد متهم نیز از طریق پخش دومنظوره ارائه شود، ولی این امری ضروری نیست.

دوم اینکه نیازی نیست تا برای پذیرش شهادت از راه دور توسط شاهد متهم، حتماً استاندارد عدم دسترسی وجود داشته باشد. شاید تنها در صورتی که امکان شهادت در دادگاه برای شاهد متهم، فراهم باشد (و او می‌خواهد از راه دور شهادت دهد)، احتمال پیش‌داوری برای قاضی و هیأت منصفه بیشتر می‌شود. مگر اینکه متهم بتواند دادگاه را قانع کند که پخش ویدئویی، بهتر می‌تواند در تبرئه و اقناع هیأت منصفه عمل کند.

۱. منظور این است که رعایت دو شرط دسترس نبودن و پخش دو منظوره که در مورد شاهد دادستانی